

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1161 8 tháng 10 năm 2017

Thơ ngỏ

Qui Hội

*Qui hội chơn tình mình đạo pháp
Quý yêu Trời Phật tâm hành tiến
Hành trình khai triển quý tâm hiền
Khai triển chính mình sống tự yên*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Có người phát tâm lập thiền đường học hỏi và độ tha, lại còn bị trách móc thì sao?
- 2) Người đời đến thiền đường tu học thì phải làm sao?
- 3) Qua cuộc điện đàm của các bạn đạo khắp các nơi, Bé có mệt không?
- 4) Bé đi chơi New York về có gì lạ?
- 5) Ở đời này có người tập luyện bấp thập cứng rắn mạnh mẽ thì sao?
- 6) Ở đời này mang xác làm người mà không biết đến phần hồn là sao?
- 7) Lấy gì chứng minh?

1) 24-11-91

Hỏi: Có người phát tâm lập thiền đường học hỏi và độ tha, lại còn bị trách móc thì sao?

Đáp: Thưa người đã phát tâm lập thiền đường độ tha, tức là người đã sẵn có vốn bố thí trong tâm, thì không bao giờ sợ sự trách móc của tình đời.

2) Hỏi: Người đời đến thiền đường tu học thì phải làm sao?

Đáp: Thưa người đời đến thiền đường tìm pháp tu thì phải biết ơn người trợ duyên phát tâm làm việc phước thiện giúp đời, học hạnh bố thí ấy mà hướng về đạo tâm, phù hợp với nguyên ý trước sau là một, khi đến thiền đường nhận pháp công phu tinh tấn và phát tâm, chứ không phải đến thiền đường học sự tranh chấp si mê, không cần nghe sự phê phán của người khác nhưng chỉ biết trong tâm là hành đúng pháp, đem hạnh bố thí vị tha đến thiền đường đóng góp từ quang sau những thời công phu tinh tấn. Nhìn nhau trong nguyên lý tha thứ và thương yêu, hợp thành một khối tâm linh hướng thượng thay vì tranh chấp, thiền đường không phải một căn nhà hay là một địa điểm như mắt phàm đã thấy, nhưng nó là nơi nhắc nhở và hàn gắn lại hạnh đức của tâm linh. Bước vào thiền đường tức là cơ hội khêu dậy tâm từ bi, mỗi người đến đó đều quan trọng như nhau trong tình thương xây dựng tâm thức, chung hợp lâu ngày sẽ là nơi sức mạnh của tâm linh, ma quỷ sẽ không còn ẩn núp bên trong mà phá khuấy nữa.

Kệ:

*Học hạnh từ bi tự xét phân
Công phu hành pháp ý chuyên cần
Nhìn nhau sống động Trời giao cảm
Hạnh đức tròn đầy sống nghĩa ân*

3) 25-11-91

Hỏi: Qua cuộc điện đàm của các bạn đạo khắp các nơi, Bé có mệt không?

Đáp: Thưa Bé rất vui và nhận được nhiều tình thương của bạn đạo khắp các nơi hướng về chúc thọ cho Bé. Bé rất cảm ơn và thương nhớ, cuộc điện đàm rất hữu ích cho tâm linh hướng thượng, dốc lòng tu học hơn là tranh chấp, Bé cảm thấy từ quang ân độ cho mọi người rất nhiều, tùy theo trình độ, kẻ mới như người cũ.

Kệ:

*Duyên lành tận độ tâm cao quý
Giải chấp phá mê rất hợp thì
Trí tuệ khai minh tùy duyên thức
Thương yêu cảm động rõ huyền vi*

4) 26-11-91

Hỏi: Bé đi chơi New York về có gì lạ?

Đáp: Thưa ở xứ văn minh này, cuộc sống được cải tiến theo sự ham muốn của con người, khối óc đã phục vụ không ít, tận dụng khả năng sẵn có của mọi người, đã xây cất những căn nhà chọc Trời, cao vợi vợi, xe hơi chạy như kiến bò, khối óc con người luân lưu không ngừng nghỉ, kiến tạo, kiến tạo, thiết kế, thiết kế, thay đổi mảnh đất hoang vu xưa kia, biến thành nơi tráng lệ nguy nga chung đúc, ánh sáng đèn màu bùng sáng khắp nơi, cuộc sống rất nhộn nhịp, đưa con người vào cảnh ham sống sợ chết, tâm hồn trở nên khao

khát sự tự nhiên của Trời Đất. Người tu cảm thấy người đời đang sống trong cảnh cạnh tranh, cuối cùng cũng chẳng đến đâu. Chính hai bàn tay của loài người đã kiến tạo trong khả năng ý thức, rồi cũng phải buông xuôi mà ra đi, vội vã trong cuộc sống đua đòi và thất vọng. Phần hồn vẫn mệt mỏi trong hành trình tiến hóa và nhịn nhục. Ngược lại người tu thích sống an nhiên tự tại hơn, bớt vọng động và tự mình xét nhiều hơn.

Kệ:

*Cảnh đời qui hội ý thiệt hơn
Thế sự lân la tạo giận hờn
Tranh của dành tiền gây uất hận
Trời ban tình đẹp trí mình ơn*

5) 27-11-91

Hỏi: Ở đời này có người tập luyện bắp thịt cứng rắn mạnh mẽ thì sao?

Đáp: Thừa ở đời này chịu tập luyện hướng về phương diện nào thì sẽ được phát triển về phần ấy. Về xác thịt thì phát triển về xác thịt, ăn nhiều luyện tập nhiều, tiêu hao nhiều, cũng nằm trong luật quân bình lực học, thể xác sẽ được nhẹ nhàng và mạnh khỏe, điện năng vật thể sẽ được dồi dào. Còn tu luyện hướng về thanh nhẹ của phần hồn, thì từ quang sẽ được bùng sáng trong nội tâm, sức mạnh từ bi càng ngày càng dồi dào hơn, ổn định, trí tuệ khai minh, tánh tình kiên nhẫn, nhận lỗi để tiến thân, hồn vía phân minh, thật sự độc lập, tự giải quyết sự phiền muộn sai quấy của tình đời, tự sửa và không đổ lỗi cho bất cứ một ai. Hiểu rõ chính mình sai chẳng có ai sai cả, không nhờ việc này làm sao hiểu được việc kia, hiểu rõ sự nhịn nhục là cao quý thì tâm hồn mới được thanh nhẹ, tự giải bỏ những điều tranh chấp vô lý trong nội tâm, thâm tu thâm tiến thì mới có cơ hội được thăng hoa về tâm linh, cuối cùng mới cảm thức được từ bi là sức mạnh.

Kệ:

*Đi đi lại lại ở trên đời
Không chấp thì mê khó nghỉ ngơi
Ai dờ ai hay tùy chuyển thức
Thực hành giải bỏ sớm hiểu Trời*

6) 28-11-91

Hỏi: Ở đời này mang xác làm người mà không biết đến phần hồn là sao?

Đáp: Thừa vì tứ quan hướng ngoại, nhìn bên ngoài tưởng lầm là sự thật, đành phải quên phần thanh nhẹ ở bên trong. Hồn là thiêng liêng, tức là liên hệ với Trời Phật, còn xác là liên hệ với Trời Đất, có gốc gác và lý do rõ ràng. Xác là cần khôn vũ trụ thu gọn lại, bên trong có những gì thì bên ngoài có cái ấy, tương đồng cảm thấy thì mới gọi là duyên. Nhưng mắt phàm chỉ giới hạn tầm nhìn thấy, tai nghe và cảm thức cũng đều giới hạn theo khả năng tiến hóa sẵn có của hành giả. Còn phần hồn thì có thể nhìn xa và hiểu xa hơn thể xác.

7) Hỏi: Lấy gì chứng minh?

Đáp: Thừa người đời tình, tiền, duyên nghiệp thất bại, thì mới chịu hồi tâm, ăn năn hối cải, lúc ấy mới chịu tự tu tự tiến, bằng không cứ noi theo đà cũ mà đi, thì sẽ bị luân hồi, chuyên kiếp.

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

KIẾP NGƯỜI

Làm người tâm ruột lại bỏ quên,
Đức tính thương yêu chẳng vững bền,
Tạo loạn không hay đây cực nhọc,
Tranh đua thua lỗ lại tiếc rên.

Tiếc rên vì mất căn nền,
Thần kinh không ổn lại quên gốc nguồn.
Xác thân tạm bợ làm tuồng,
Hát xong bài hát trần truồng về quê.
Thân hồn đau đớn hôn mê,
Làm đường lạc lối chán chê luật Trời.
Chạy theo tham dục ở đời,
Chôn vùi tâm thức nơi nơi bất hòa.
Tuồng làm là nước của ta,
Bản thân bất ổn vậy hòa với ai?
Chạy theo thế sự tranh tài,
Miệt mài đau khổ trôi hoài giữa sông.
Cầu xin phát nguyện góp công,
Đâu dè luật đạo lòng vòng khó mình.
Chạy theo thế sự nhờn tình,
Tạo phần mê chấp khó mình luật Trời.
Đến khi cũng phải hết thời,
Tâm hồn tan rã khó với ý sâu.
Cần khôn vũ trụ cơ cầu,
Nhiệm mầu ban rải kết tàu về quê.
Sóng nhồi trở lại chán chê,

Bơ vơ tại thế khó về đến nơi.
Vui buồn cũng lại gắng xơi,
Rước phần ô trược tạo nơi bất hòa.
Ruột thời chứa đựng thân ma,
Lên men hôi thối tiết ra cực hình.
Đi đi lại lại một mình,
Bên trong kịch động hành trình khó cam.
Cũng vì bản chất lâm than,
Khó mà thanh tịnh khó am nội tình.
Đến đây thấy rõ thân hình,
Cần khôn quy định do mình đảo điên.
Bệnh thì khó trị lại phiền,
Tâm hồn ô trược khó yên khó hòa.
Xét người lại rõ tình ta,
Xét hồn thì phải vượt qua cảnh đời.
Tu hành trật tự hợp thời,
Giải mê phá chấp tạo nơi an toàn.
Dù cho thế sự nắng mưa,
Trở về chơn thức thích ưa luật Trời.
Nằm lòng nhờn quả không rời,
Sửa mình tiến hóa đời đời yên vui.

Lương Sĩ Hằng.

Uberlingen, Nussdorf, 10-02-1990

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Bà Mẹ Việt Nam

Sài gòn ngày 20/03/1977

Sách vở cho nhiều thì được cái gì? Cho nên nhiều người bạn muốn viết sách vở này kia kia nọ, tôi không có tán thành vấn đề đó, bởi vì cái này nó thuộc về cái thiên ý thiêng liêng tánh của mọi người. Tu, rồi cái phần điển liên căn của nó mở ra, cái phần Vô Vi nó chiếu hóa mà do cái khả năng công phu của mọi người, cố gắng tu nó mới đạt được cái chỗ đó. Cho nên nhiều khi các bạn ngồi nửa đêm công phu lại nghĩ nhiều

cái mình hồi nào giờ nhỏ lớn không biết mà lại mình nghĩ tới cái câu chuyện đó, một cách rất sáng suốt mình hẳn mà đó là chơn lý nữa, không thiếu mà không dư. Cái đó ở đâu? Ai bồi dưỡng cho!

Cho nên các bạn đã tụng niệm: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, đó là tụng niệm khai thông mạch đốc ở bên trong. Mà tùy theo cái khả năng tự dẫn tiến của mình nó mở tới đó, thì nó đưa lên được thu hút bên trên. Cho nên tôi thường nói ông Thầy luôn luôn ở trên đầu của chúng ta, mà chúng ta không có xuất ra, làm sao mà chúng ta được hưởng cái phần mà Thầy giáo hóa? Cái thanh điền các bạn mà vừa rút lên trung tìm bộ đầu thì các bạn thấy nó lại càng rút thêm hơn nữa, nó lại càng thanh hơn nữa. Mình tiến ra thì bên trên người ta mới rút cho mình, chớ đâu có Thầy ở thế gian mà tìm?

Cho nên cái công phu của chúng ta không bị lường gạt, không bị ai lường gạt hết, mà do nơi khả năng của mình làm, mình tiến trong cái căn bản đời đạo, có đời mới có đạo. Tôi thường thường nói mọi người bị bệnh, chớ không phải ta tu đây ta làm biếng không làm việc, ta tu đây ta phải làm việc, cái trường hợp nào đưa tới cũng là cái luật cả, có vay phải có trả. Chúng ta trả một cách vui vẻ thì chúng ta làm một cái hạnh rất tốt để tiền thẳng về sự thanh cao, còn nếu mà chúng ta còn chống cự, chúng ta làm những cái chuyện bực tức cho mình, rồi làm sao mà chúng ta trả món nợ cho xong. Vui vẻ chấp nhận cái gì cũng xong, không vui vẻ chấp nhận cái gì nó cũng không xong.

Cho nên cái phần điền nó không có vọng động nhiều được, nếu mà nó buồn bực cảm thấy tủi nhục, đau khổ mà nó không có hòa đồng với cái thanh điền Trời Đất thì nó tự làm cho nó kẹt và đem sự tâm tối, tu càng ngày càng chậm tiến và nóng nảy trong lòng. Lý do những người bị nóng nảy là họ chưa có được khai thông bên trên, là họ làm chưa đúng mức. Nhiều người học, người ta dạy bao nhiêu đó họ lại làm thêm với bớt nhiều lắm. Tôi thấy nhiều người không có đi đúng thành ra họ bị chậm tiến, còn họ cố gắng đi đúng như vậy thì họ thấy nhẹ, có bị nặng đâu, mà từ từ đi đến, đi tới rất chắc, rất bền không có bị sai lầm. Cho nên chúng ta xét lần lần, lần lần chúng ta thấy cái sự từ bi căn bản ở bên trên không có bỏ một người nào có thanh điền, lúc nào cũng dìu dắt và giúp đỡ. Chúng ta không nên nóng nảy, bực tức, quá tham lam mong cái gì được cho mình rồi cầu xin được phù hộ nó hư thêm chớ không có lợi. Cho nên người tu nó không khinh những người tác giả nhưng mà cái đó nó không có dìu dắt được, thực hành mới là tự nó dìu dắt.

Bây giờ chúng ta bước qua, xem lại, xét lại khắp bầu trời thế giới quả địa cầu này những cái gì vĩ đại và anh hùng, từ bi, cõi mở nhất. Ở Việt Nam chúng ta có một người mẹ Việt Nam rất anh hùng. Người mẹ Việt Nam đã bước qua nhiều thời đại đau khổ chiến tranh, trong cái sự tranh đấu sống còn hằng ngày để nuôi dưỡng trẻ thơ là chúng ta kẻ hậu sanh, rất khổ, nhưng người vẫn từ tâm bất cứ hoàn cảnh nào chiều hướng nào tiến trong đà tiến, tiến để dìu dắt mọi người hậu sanh để họ tiến lên đạo đức chớ không phải họ nuôi con trở nên một người ăn cướp. Người mẹ Việt Nam chịu tất cả những sự đau khổ, có người thậm chí ngủ ở dưới đất muối cắn, một miếng tranh hay miếng nóp để bảo vệ cho người con qua một đêm ngủ ngon lành, nhưng mà người vẫn chấp nhận tất cả mọi sự việc, phần lương thực ăn uống của người cũng thiếu.

Thời chiến, chúng ta thấy người dành dụm từ miếng khoai, miếng bánh tét, cái gì có thể có, rồi cũng nuôi con ở trong bụng để chiến đấu đem lại sự thành công vĩ đại cho toàn dân. Sự mong muốn đó là gì? Sự từ bi cõi mở để bỏ tất cả những cái sự kêu bằng hiểu lầm và đem lại cái sự đau khổ cho loài người. Chính người mẹ Việt Nam đã làm, đã nhúng tay vô rất nhiều từ bao nhiêu thời đại tới ngày nay người cũng vẫn kiên nhẫn chấp nhận để tiến, tiến trong cái đạo đức, tiến trong cái hòa bình thật sự của nội tâm, chớ người không bao giờ tiến trong cái sự giết chóc nữa, quá nhiều rồi.

Cho nên chúng ta ở Việt Nam có Quán Âm, có tình thương, có từ bi. Cho nên những người đã đau khổ hỏi chớ họ hướng về đâu? Đại đa số họ hướng về từ bi bác ái của Quán Âm mà tu hành, lập cái hạnh tốt. Người ăn chay, tại sao người có thịt, có cá ăn sung sướng cho mập mập như người ta, bởi vì người không

biết làm cái gì hơn để cho tôi được nhẹ nhàng, để tư tưởng tôi được sáng suốt, để diu dắt đưa con thơ tôi khỏi lầm lạc. Cái đó cũng là thiên ý cho cõi mở. Chúng ta là người hậu sanh bây giờ chúng ta được ngày nay sống mà ngồi gần gũi nhau. Chúng ta phải nhớ rằng cái từ bi của người mẹ rất nhiều, rất vĩ đại, rất anh hùng, rất kiên nhẫn. Người đã ở trong bi, trí, dũng đạt được mọi sự thanh cao để lại sự sung sướng cho chúng ta tới ngày nay.

Vậy chúng ta phải làm gì? Chúng ta phải tiếp tục làm phận sự từ bi, bác ái, kiên nhẫn sửa chữa mình, để hòa giải tất cả những cái nội tạng xấu xa, ô trược, mọi rợ trong đầu óc này vứt bỏ nó đi, tiến thẳng về con đường đạo đức của mọi người, của vạn linh đã chung kết đem lại cho chúng ta thấy rõ ràng đạo đức thanh tao, cho nên chúng ta phải tiến thẳng con đường đó. Cho nên muốn thương người khác, muốn giúp đỡ người khác chúng ta phải biết được cái đường lối. Thương ở trong thương mà biết thương nó mới là thật. Còn tin ở trong tin, tin mà biết tin kia, nó mới là đại lực. Tại sao biết tin ? Mẹ chúng ta đã tin chúng ta, tin quá nhiều, sanh con ra, biết sự cấu tạo của con cũng không ngoài cái sự nhiều động của vũ trụ, thương yêu con, diu dắt con, không muốn làm con mất sự tự ái và không muốn làm mích lòng con, khổ cách mấy, chịu tội, chịu cực nữa. Nhưng mà tin nơi con một ngày kia con sẽ thành công, con sẽ trở về phần bản hườn nguyên cũng như những vị tiền bối đã thành công, Phật Tiên và những nhà cách mạng trước đây, không tin là con sẽ trở về ma vương quỷ quái. Cái lòng tin của người rất vĩ đại, tin biết tin mới là đại lực. Rốt cuộc cái thời cuộc và cái diễn chuyển biến trong nội tâm của người tiến tới và đạt tới cái hạnh tốt. (còn tiếp)

BẠN ĐẠO VIỆT

Cảm nghĩ về Đại hội Vô Vi Quốc Tế THỨ 36 NGŨ UÂN GIAI KHÔNG !

Tôi vừa trở về sau 7 ngày đi và về để tham gia Đại hội Vô Vi Quốc Tế THỨ 36 NGŨ UÂN GIAI KHÔNG. Vẫn là sự kết hợp từ thanh quang điển lành của Bè Trên, Đức Tổ sư, Đức Thầy cùng bạn đạo tham dự nhưng mỗi ĐH đều mang một sắc màu khác nhau. Năm nay đại hội đã có màu sắc khác hẳn, rất đặc biệt. Mọi sự việc thật rộn ràng và đi qua nhanh như không kịp để nhớ. Nhưng không, tất cả đã được thu lại đủ để tạo thành kỷ niệm đi vào ký ức !

Ngày 24 tháng 9 năm 2017 là ngày khai mạc Đại hội Vô Vi Quốc Tế THỨ 36 NGŨ UÂN GIAI KHÔNG tại Penang Malaysia. 478 bạn đạo từ khắp nơi trên thế giới đã qui tựu về đây để cùng nhau chào mừng 3 ngày lễ trọng đại này. Năm nay buổi lễ Dâng Hoa càng trọng đại hơn bởi không chỉ ngày Giỗ của Đức Thầy, chúng ta còn tưởng niệm 50 năm ngày Giỗ của Đức Tổ Sư. Với tâm hồn đầy thương nhớ Tình Thầy - Ông Tổ cả hội trường cùng đón nhận luồng điển thanh quang âm áp của Bè Trên ân ban. Chúng tôi 478 con người nhưng cùng một nỗi thổn thức dâng lên hai đóa hoa Cúc trắng đại diện cho phần hồn đã được cứu rỗi, được gột rửa đang qui về nguồn cội. Lần này tôi mang sẵn khăn giấy cho tôi và các bạn xung quanh nhưng lạ quá, sao nước mắt cứ đọng đầy rồi biến mất... hay nó đã thấm vào tận tâm hồn ? Hay sự tung bừng của tiếng trống và đoàn lân làm nỗi nhớ thương vơi đi ? Không sao, vì sao cũng được bởi cái nhẹ nhàng đã được quang chiếu nên tâm hồn luôn thấy vui dù ở hoàn cảnh nào phải không các bạn ? Mà phải nói không khí hội trường vui hơn mọi năm, không áp lực là vì ít khi anh Bảo và Cẩm Tú phải xử dụng đến túi Càn khôn để bắt dính những luồng điển chạy trốn trong đó có tôi. Đa phần là xung phong, tình nguyện. Nghĩ lại thấy mình nhát quá, thiếu dũng thì làm sao mà trở về ? Vậy nên tôi tự hứa với mình là sẽ cố vượt qua. Bạn đạo Việt Nam thì dũng mãnh lắm, tham gia mọi sinh hoạt làm hội trường sống động hẳn nhưng nói vậy thôi chứ những người nhát như tôi cũng có công, ngồi dưới này luôn vỗ tay thật to để tán thưởng, cổ vũ tinh thần các bạn trên tòa sen. Đại hội năm nay con số cao hơn sắp sỉ 500 từ bạn đạo gốc đến cảm tình viên. Năm nay là năm mà tôi được cơ hội tiếp xúc, trò chuyện với nhiều bạn khác thật thú vị như gia đình chị Dung, 3 mẹ con cùng đi đại hội mỗi năm nhưng chỉ có chị và con gái Tiên tu thiên còn con trai Mẫn lại là thiên sinh tương lai (?) Còn hay hơn nữa là đưa em trai Phương từ Hai Không mới

hôm nào chập chững bước vào con đường đạo nay đã tiến xa ảnh hưởng được vợ, mẹ và em gái cùng đi ĐH. Điều tôi khó quên nhất là cuộc tiếp xúc của tôi và cô em gái này. Dung hỏi tôi : " Em quen đi Chùa, niệm phật theo thói quen cũ bây giờ niệm Phật bằng ý em không tập trung được và không biết đi qua như vậy có tội không? " Tôi nói : " Có thể lúc đầu hơi khó vì chưa quen nhưng muốn trụ ý thì điều quan trọng là hành đúng theo cách Đức Thầy dạy trong sách và quan trọng nhất là khi niệm Phật phải co lưỡi, răng kề răng nghĩa là cắn nhẹ hai hàm răng cong lưỡi cho đầu lưỡi dựng nướu răng hàm trên mắt chú ý trước trán như vậy sẽ trụ ý được mà không thoát ra miệng. Theo chị lúc đầu cần nghe băng giảng của Thầy nhiều chứ đừng nghe vấn đạo vì có khi Đức Thầy trả lời để dạy cho người đang hỏi mà thôi. Nghe Thầy giảng mình mới thấy tội nghiệp của mình mà lo tu. Còn tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là chánh tông của phật Thích Ca nên làm gì mà có tội. Ngày xưa chị cũng thấy tượng Phật rồi lạy chớ có hiểu gì lời dạy của Người, chừng tu thiền rồi mới hiểu rõ lời Phật dạy, mới có phật trong tâm khi thấy hình tượng Phật càng kính trọng muốn ôm hôn luôn vì cảm động ân khai sáng nguồn đạo. Lúc đó mới thật sự có đạo " Tôi vừa trả lời cho Dung xong chừng vài phút sau có câu hỏi niệm Phật ra tiếng quen rồi không trụ ý được. Dung nói ngay chị trả lời đi chị, giúp người ta đi nhưng chưa kịp thì có người trả lời nên tôi ngồi im rồi vòng vòng một hồi thành câu khác nên tôi cũng quên luôn về nhà nhớ lại thấy mình cần phải rõ ràng nêu không nhớ em ngộ nhận cho là mình nói sao mà không dám nói cho mọi người cùng nghe thì không được. Theo tôi, cánh dạy của Đức Thầy rất đơn giản tại mình quan trọng quá vấn đề thành ra khó. Thầy dạy sao mình làm vậy là dễ nhất không cần hỏi người khác rồi hoang mang. Hồi đầu tôi và anh Lộc cùng ngồi xuống thiền nhưng tôi thấy ma quỷ hù dọa còn ảnh thì thấy cảnh Trời rồi tiếp theo sau ảnh thấy cảnh tiên nhà Phật tôi thì bị hành nhưc đầu đến đi nhà thương tôi cũng không sợ, không nản lòng rồi tôi thử chiếu minh, thấy cái này hữu dụng thật. Lúc đầu tôi mới đi được 2,3 vòng là đã ngủ khờ nhưng khi thức thấy khỏe nhiều .vậy cố gắng là phải mất mấy tháng mới đi từ 1 tới 12 rồi tới 1 mà vẫn tỉnh táo, sức khỏe hồi phục ngay. Sau đó ngồi niệm Phật khai thông 6 điểm luân xa, khi làm việc tôi cứ mở băng nghe Thầy giảng rồi cứ niệm Phật trong đầu và luôn nhớ co lưỡi răng kề răng. Cứ niệm Phật là thấy rung động ở đỉnh đầu rồi tôi dụng ý , thành tâm xin Đức Thầy giúp cho tôi ngồi thiền được và tôi đã toại nguyện nói chung là tôi chỉ làm theo lời dạy mà Thầy đã chỉ dẫn và thành tâm gửi đến Thầy ước nguyện của tôi. Nói vậy không có nghĩa là tôi tu giỏi đâu, bây giờ đã hơn 20 năm nhưng tôi cũng chưa ảnh hưởng được một người thân nào vào Đạo ngoài trừ một người quen sơ đó là chị Đán, tôi tặng cho chị cuốn Thiên Ca sau đó chị đã tự tìm đến Trụ Sở. Chị ngộ đạo, xuống tóc và cũng đã xong một kiếp người. Mà cũng lạ lắm khi hay tin chị mất dù không có duyên tiền chị lần cuối nhưng đêm nào tôi cũng tự động nhớ hướng tâm cho chị suốt hơn 1 tháng rồi nó tự động quên đi. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ hình ảnh chị trước khi tu buồn lo bao nhiêu thì sau khi xuống tóc gương mặt thanh thản bấy nhiêu. Còn tôi , tôi thấy như mới ngày hôm qua tôi vẫn Soi Hòn, vẫn chiếu minh, thiền định thì cứ 1 giờ không hơn có khi còn ít, hiếm hoi lắm mới có một ngày gần 2 tiếng. Mây Ân Sư vẫn cho tôi bài hoài hoài để học ... chỉ mỗi cái tiến bộ là tôi thuận theo cảnh chứ không than khóc như trước nữa, buồn vui gì cũng nhớ Thầy và luôn nhớ niệm Phật. Buồn quá không giải được thì nghe băng Thầy . Vậy mà mầu nhiệm lắm hể tôi buồn gì thì Thầy giảng cái đó,có khi cuối tuần học TBPTĐN thì thấy câu hỏi của Thầy giống như những gì mình đang thắc mắc ... đúng như câu Đức Thầy đã ban cho tôi: " Ngày đêm Thầy ở trên đầu, cuộc đời thôi hết cơ cầu chớ lo." Tôi sướng thật phải không các bạn có câu nói này thì còn lo chi nữa chỉ lo tu thôi. Nhưng thật đâu phải chỉ riêng tôi, hôm ĐH tôi có nghe một đoạn Đức Thầy cũng nói câu đó trong băng giảng và có nghĩa là chúng ta cùng sung sướng, hạnh phúc như nhau và chỉ lo tu mà thôi. Sinh hoạt đại hội năm nay có nhiều mới lạ đó là mục Đố Vui, từ 50 người rồi loại dần để chọn 3 giải. Giải nhất Hồng Đức(Mỹ), giải nhì Minh Tâm (Úc), giải 3 chị Kim Cang (Việt Nam), quà tặng vô cùng đặc biệt chờ xem DVD Đại Hội sẽ rõ các bạn nhé. Năm này chương trình văn nghệ càng phong phú hấp dẫn hơn. Kỳ này ông xã tôi phải trị bệnh không thể hát, tôi vì công việc mới định không đi nên cũng không tham gia. Tôi được cái hát dở nhưng mê văn nghệ lắm. Lần này tôi ngồi hàng đầu thường thức từ khai màn đến hết chương trình, nước mắt- nụ cười, cảm nhận được từ lời ca tiếng nhạc cho tôi bao nỗi nhớ thương.. phải nói rằng mỗi năm mỗi xuất sắc hơn, bao nhiêu tài năng mới trỗi dậy có lẽ khó quên nhất là ba cha con Quỳnh Như, Kevin và anh Thành ở Lasvegas. Năm nay đến đảo Penang

Malaysia phong cảnh thiên nhiên rất đẹp nhưng khí hậu thì khá khó chịu vì sự thay đổi của cái nóng và lạnh nên một số bạn bị cảm, nhức đầu trong đó có tôi, tôi bị mất 2 buổi không vào hội trường tham gia sinh hoạt thật là tiếc. Nhưng mọi việc cũng yên, sức khỏe tinh thần hồi phục nhanh chóng. Đó mới là tham dự thôi chứ đừng lo như các anh chị trong ban tổ chức thì không biết ra sao ? Về đến nhà lại ngất ngư thêm mấy ngày mới ổn ... chắc là tuổi già sức yếu ... nghĩ mà càng thấy thương Đức Thầy cả một đời đi mãi trên con đường hoằng hoá Đạo Pháp !

Nói thật lòng sự suy nghĩ của tôi về Đại Hội trước khi đi và khi đến Đại Hội khác hẳn. Không khí 3 ngày thật vui từ trong hội trường đến sinh hoạt bên ngoài làm tôi thấy như mình đã quên hết ... không biết nhớ gì đây ? Về đến nhà nghỉ ngơi mấy ngày thì như càng tĩnh lặng đến khi cuối tuần đến Trụ Sở sinh hoạt TBPTĐN được biết tuần tới Hội tổ chức LỄ TUỞNG NIỆM Đức Thầy ở VĨ KIÊN thì lạ quá mọi sự trong tôi như bừng sáng, tôi thấy vui, sức khỏe tràn đầy khi tôi đọc được bài kệ của Đức Thầy và tôi bắt đầu viết. Tôi không biết nói sao cho hết cảm giác này, tôi xin gửi đến tất cả các bạn bài kệ này nhân ngày lễ giỗ Đức Tổ Sư có người hỏi " Ngày Giỗ ông Tư Bé có làm gì không ? " Đức Thầy đã trả lời:

Vui ! Vui! Vui! Thật là vui,
Bình tâm tự hưởng đạo mùi
Vô sanh sớm thức an vui đời đời
Tri tâm thực hiện chơn lời
Qui y phật pháp đời đời dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Cùng chung tiến hoá, cùng Thầy độ tha
Tâm lành nguyên khí vui hòa
Pháp luân thường chuyển chan hoà tình thương.

Vui ! Vui ! Vui ! Thật là vui là những niềm vui chúng ta đã nhận được từ Đại Hội NGŨ UẨN GIAI KHÔNG mang về nhà. Cảm ơn BTCĐHQT cùng tất cả các Bạn Đạo đã đến tham dự, đã cho tôi những niềm vui . Chúng ta cùng hẹn tái ngộ ở Đại hội Vô Vi Quốc Tế THỨ 37 NHÌN XA 2018 sẽ được tổ chức tại Canada.

Kính bái.
Lâm Huỳnh Mai (Ca)
Ngày 5 tháng 10 năm 2017

(Xin đặc biệt gửi bài viết này đến em Dung và một bạn đạo ở Sydney đã cho tôi những câu nói , niềm vui và một tình cảm thật ấm áp)